

László Hortobágyi
A socium infrasugarainak hatása a Fércbook
lakóira, 2013

avagy

Steve Allen - Public Hating [1955]

avagy "A gammasugarak hatása a százszorszépekre"

*avagy "A socium infrasugarainak hatása a Fércbook lakóira, de
egyébként is..."*

cimmel, szerkesztett változatban, mint Facebook megjegyzés közreadja:

Hortobágyinak Látszó

[Dec.2013]

Borongós idő volt 1978. szeptember 9-én. A stadion felé igyekvő tömegben az emberek állandóan az eget kémlelték, miközben azt ismételték: -Remélem, nem fog esni! Emberhangyák hosszú; fekete sora hömpölygött az utcákon, áthaladt a forgókereszten, át a rácson, be a folyosókra. Idegességükben nevetgéltek és tolakodtak, meg-megroggyanó lábbal és nyirkos kézzel értek be a nagy betonarénába; többen WC-re gyekeztek, mások pattogatott kukoricát vásároltak, vagy azokat a röplapokat nézegették, amelyeket egyenruhás lányok osztogattak.

Ezen a napon minden ingyenes volt. Nem kellett jegyet venni az előadásra sem. Csak a rádióban és a televízióban elhangzott bejelentésre több mint hatvanötezer ember gyűlt össze. Igaz, hogy az újságok már hetek óta rendszeresen tudósítottak az eseményről, a per egész menetéről, még a bíróság tagjainak kinevezéséről is. Az újságírók meg voltak győződve arról, hogy a végkifejlet nem lehet kétséges. De minden teljesen bizonyossá csak előző este vált. A televízió az újságokat kissé megelőzve jelentette be a hírt. Hat órakor a kormány rövid nyilatkozatot tett közzé:

-Valamennyien nagy érdeklődéssel követtük Kettelridge professzor perét -mondta az elegáns, szürkeöltönyös bemondó.

-Tegnap délután az esküdtszék meghozta döntését: bűnös! Ezt a Legfelsőbb Bíróság is jóváhagyta. Hogy időt nyerjünk, a Legfelsőbb Ház elhatározta, hogy a szokásnak megfelelően azonnal tájékoztatja a közvéleményt. Holnap tartjuk meg a Gyűlölet Nyilvános Ünnepest. Ideje 14 óra 30 perc. Helye a Central Stadion. Megjelenésükre feltétlenül számítunk.

A lakosság egy része egész éjjel élő láncot alkotott, hogy jelen lehessenek a Gyűlölet Nyilvános Ünnepén. Délután fél kettőkor már egyetlen üres hely sem akadt a stadionban. Az emberek még a folyosókat is megtöltötték. A rendezők megállították az újonnan érkezőket, és az utcákon is bejelentették, hogy egyetlen embert sem tudnak már beengedni. Sör-és hotdog-árusok vegyültek el a tömegben. *Steve Allen* az egyes szektor mögött ült; a pálya közepén állították fel azt az ökölvívó-szorítóra emlékeztető pódiumot, amelynek közepén egyszerű, fából készült konyhaszék állt. A szék bal oldalán ültéseket helyeztek el a magas rangú tisztviselők számára; az emelvény lábánál álló felvevőgépet mikrofonok erdeje vette körül. A dobogót nemzeti zászlók borították.

A tömeg fenyegető mormolásba kezdett.

Pontosan 14 óra, 2 perckor kis csoport tűnt fel a bejárati szektor mögül. A zajongás felerősödött, majd a tömeg ütemes tapsba kezdett. A komor férfiak óvatosan lépdeltek fel a rozoga falépcsőn, átvonultak a pódiumon, és helyet foglaltak a számukra odakészített üléseken. *Allen* hátrafordult - egy magasságban ült a sajtópáhollyal -, figyelmesen szemügyre vette a tévékamerák piros fénysemeit és néhány pillanatig belemerült a körülötte zsongó hangzavarba. Furcsa módon a küszöbönálló eseményről senki sem beszélt. A beszélgetés a futball, az időjárás, pletykák és személyes kis titkok körül forgott, mintha akarattal kerülték volna azt a témát, amiért összegyűltek. Merengéséből barátja hangja zökkenetett ki:

-Remélem, nem fogsz elájulni, amikor elkezdődik. Láttam már ilyen esetet néhányszor.

-Nem. Bírni fogom -mondta *Allen*, majd megrázta a fejét. -Sosem hittem benne.

-Miben nem hittél?

-Ó, tudod azt jól! Nagyobb ma a tömeg, mint lenni szokott?

-Igen, mert közellenségről van szó. Egy gyilkos vagy egy garázda nem vonz többet száz-harmincezer embernél.

Ekkor kibújt a nap a felhők mögül, és *Allen* csendesen nézegette a gyepen végigsikló hatalmas árnyékot majd lehajolt, hogy megkösse cipőfűzőjét, de hirtelen felegyenesedett, amint meghallotta a tömeg eget földet rengető üvöltését. Távolról, jobb oldalról három ember közeledett az emelvény felé. Ketten egymás mellett, a harmadik pedig előttük lépkedett. Rogyadozva, görnyedten, lehajtott fejjel. Látván fáradt alakját, *Allen* először azt hitte, összeverték. Fedetlen, összetört feje látván émelygés fogta el. Hosszúnak tűnt az idő, míg őrei a foglyot a lépcső legfelső fokára, a kis konyhaszékhez lökdösték. Leült. A tömeg üvöltött. Egy magas, jól öltözött férfi közeledett az emelvény felé. Csendet kérően emelte fel karját.

-Nyugalom, barátaim, nyugalom! -ismételgette.

A tömeg elcsendesedett. *Allen* összeszorította a kezét. Meglehetősen becstelennek tartotta magát.

-Tökéletes -szólt a műsorvezető.

-Hölgyeim és uraim! Jó napot kívánok! A Szövetségi Államok elnökének nevében üdvözlöm önöket a Gyűlölet Nyilvános Ünnepén. Amint azt önök is tudják, az esküdtszék előtt Kettelridge professzor beismerte bűnösségét.

A professzor nevének hallatára a tömeg ismét felüvöltött, rengett belé a stadion. Üvegek repültek az emelvény felé, de a legtöbb nem ért el odáig.

-Néhány percen belül elkezdjük - jelentette a műsorvezető -, de előtte hallgassák meg Charles Fuller Atyát, aki a Reneszánsz Egyház nevében mond imát. Alacsony, szemüveges ember foglalta el a szónokhelyét a mikrofonnál, szemét lehunyta, és hátravetette a fejét.

-Miatyánk, ki vagy a mennyekben -kántálta -, akitől életünket kaptuk, kérünk Téged, a jog és az igazság nevében áldd még cselekedetünket. Vigyázz ránk, Urunk, kérünk Téged, hogy isteni akaratod aláztos szolgálóként végezhesd el feladatunkat. Mert írva vagyon: A bűn jutalma a halál. Vizsgáld meg ennek az embernek a szívét, talál-e benne megbánást, és ha nem, ültessd azt az ő szívébe! Kérünk Téged, ó, jóságos és könyörületes Atyánk!

Fuller atya kis szünetet tartott, megköszönte a torkát, majd így fejezte be:

-Ámen!

A tömeg állva és teljes csöndben hallgatta végig az imát, majd - szinte egy emberként - leült. A zajongás újrakezdődött. Ismét a szónok lépett a mikrofonhoz.

- Helyes -mondta. -Mindannyian tudjuk, milyen feladat vár ránk. Azt is tudjuk, miért cselekszünk így.

- Igen! -hallatszott ezer és ezer torokból dühödt.

- Akkor lássunk hozzá a dologhoz! A hagyományok szerint most bemutatom a Harmadik Egyetem volt elnökét, az államtitkárság tanácsadóját - Hölgyeim és Uraim: íme, *dr. Randolph Smith* !

Szavaira kitört a tapsvihár. *Doktor Smith* felállt, kezét fogott a műsorvezetővel, majd a mikrofonhoz lépett.

-Köszönöm -szólt. Nos, nem akarom feleslegesen rabolni drága idejüket, és tudom, hogy amire készülünk, csak akkor sikerülhet, ha minden energiánkat és koncentráció képességünket erre irányítjuk. Kérem valamennyiüket, hogy teljes figyelmüket fordítsák erre az emberre, aki itt ül a széken, és aki véleményem szerint korunk legveszélyesebb gondolkodója Arthur Kettelridge professzor!

A tömeg felüvöltött.

- Kérem, álljanak fel valamennyien-folytatta *Doktor Smith*

-Tökéletes. Látom, mindenki felállt. Azt akarom, hogy érezzük a magunkba zárt érzelmeink különleges hatalmát! Érezzük, hogy akaratunk erejét nem állíthatja meg az anyag múlandó szerkezete!

Az *Allen* körül ülők ökölbe szorították kezüket, szembogaruk összeszűkült.

-Gyerünk! Kezdjék! -kiáltotta *Doktor Smith*

Ahogy meghallotta a szónok hangját, *Allen* érverése hirtelen felgyorsult, szíve vadul dobogott, érezte, hogy a mérge elhatalmasodik benne. Nem tudta elhinni, hogy valóban gyűlöli a professzort, de ugyanakkor azt sem tudta eltagadni, hogy valamit azért ő is gyűlöl.

- Anyjuk lelkére -mondta *Doktor Smith* -, gyermekeik jövőjére, hazájuk iránti szeretetre apellálok, amikor kérem önöket, engedjék szabadjára a magukban rejlő gyűlöletet. Tegyenek meg minden erőfeszítést. Legyenek olyanok, mint a dzsungel vadjai, ha rejtekhelyüket kell megóvni a rájuk támadó ellenségeikkel szemben. Gyűlölik már ezt az embert?

- Igen! Üvöltötte a tömeg.

- Szörnyeteg! - *Doktor Smith* - Az emberiség ellensége! Hallasz minket, *Ketteridge*?

Megigézve, kiszáradt szájjal meredt Allen a széken ülő emberkére, aki görcsösen markolta ingnyakát.

Látván megfélemlítettségét, a tömeg egyre hangosabb üvöltésbe kezdett.

- És maguk, tévénezők -szólt Doktor Smith -, kérem, csatlakozzanak hozzánk, gyűlöljék maguk is ezt a nyomorultat, álljanak fel szobájukban, forduljanak valamennyien kelet felé, szeljék át képzeletükben hazánkat és forduljanak a Centrál Stadion irányába és akkor engedjék ki szívükből a gyűlöletet. Engedjék elhatalmasodni, engedjék kiáradni!

Egy Allen mellett ülő férfi diszkrétan elfordult, és belehányt a zsebkendőjébe. Allen felvette a távcsövet, amit a férfi leejtett, beállította az élességet, és elkezdte szemlélni Ketteridge alakját.

- Nem méltó az életre - üvöltötte Doktor Smith -, zúdítsák rá minden dühüket! Összpontosítsanak Ketteridge-re! Aktivizálják akaratukat! Fogjanak összecsaládtagjaikkal, honfitársaikkal, és haragjuk rettenetes viharát zúdítsák ennek az embernek a fejére! Erősebben! Fejezzék már be!

Ebben a pillanatban teljesedett ki Ketteridge végzete.

Így szólt a tömeghez ismét Doktor Smith:

-Jó, nagyon jó! Megy ez! És most térjünk át a részletekre! Koncentráljanak a jobb karjára! Égessék le csontig a húsát! Meg tudják tenni! Kezdenek hozzá!

Gyűjtsák fel!

Megbabonázva meredt Allen az elítéltre, aki felugrott, és vadul tépte zakója ujját. Bal kezével lehúzta a ruhát a jobb karjáról, és láthatóvá vált elfeketedett húsa. Előbb vörös lett, majd ibolyaszínűvé vált. Ujjai görcsbe merevedtek, és Ketteridge elkezdett pörögni az emelvényen, mint egy keringő dervis.

-Tökéletes! -kiabált Doktor Smith - Célnál vagyunk! A lélek csodálatos hatalma teljesedett be az anyag felett. Gyűjtsák fel ezt az undorító testet! Legyenek maguk a mi Urunk végrehajtó angyalai! Pusztítsák el ezt a szörnyeteget!

Most Ketteridge immár elfeketedő válláról tépte le az inget. Elrugaszkodva a székétől, üvöltve ugrott le a dobogóról, és térdre rogyott a stadion fűvén.

- Csodálatos a hatalmuk! -kiabált Doktor Smith.

- Most maguk is láthatják és akkor most a teljes akaratukkal! Gyerünk!

Ketteridge először összegörnyedt, majd elkezdett összevissza futkosni, mint egy megégett bogár.

Allen nem nézte tovább, letette a távcsövet, és kiment a folyosóra.

Kint, a stadionon kívül, több mint egy kilométert gyalogolt, míg kapott végre egy taxit.

The original version

Steve Allen

(Fourteen for Tonight [short stories], Dell, 1955)

Public Hating

Borongós idő volt 1978. szeptember 9-én. A stadion felé igyekvő tömegben az emberek állandóan az eget kémlelték, miközben azt ismételték: „Remélem, nem fog esni!”

A televízió meteorológiai előrejelzése enyhén felhős, csapadékmentes időt jósolt. Nem volt hideg. A stadiont övező utcákból taxik, autóbuszok és metrószerelvények ontották magukból a látogatókat. Emberhangyák hosszú; fekete sora hömpölygött az utcákon, áthaladt a forgókereszten, át a rácson, be a folyosókra.

Idegességükben nevetgéltek és tolakodtak, meg–megroggyanó lábbal és nyirkos kézzel értek be a nagy betonarénába; többen WC–re igyekeztek, mások pattogatott kukoricát vásároltak, vagy azokat a röplapokat nézegették, amelyeket egyenruhás lányok osztogattak.

Ezen a napon minden ingyenes volt. Nem kellett jegyet venni az előadásra sem. Csak a rádióban és a televízióban elhangzott bejelentésre több mint hatvanötezer ember gyűlt össze.

Igaz, hogy az újságok már hetek óta rendszeresen tudósítottak az eseményről, a per egész menetéről, még a bíróság tagjainak kinevezéséről is. Az újságírók meg voltak győződve arról, hogy a végkifejlet nem lehet kétséges. De minden teljesen bizonyossá csak előző este vált. A televízió az újságokat kissé megelőzve jelentette be a hírt. Hat órakor a kormány rövid nyilatkozatot tett közzé:

„Valamennyien nagy érdeklődéssel követtük Ketteridge professzor perét – mondta az elegáns, sűrű öltönyös bemondó. – Tegnap délután az esküdtszék meghozta döntését: bűnös! Ezt a Legfelsőbb Bíróság is jóváhagyta. Hogy időt nyerjünk, a Fehér Ház elhatározta, hogy a szokásnak megfelelően azonnal tájékoztatja a közvéleményt. Holnap tartjuk meg a Gyűlölet Nyilvános Ünnepest. Ideje 14 óra 30 perc. Helye a New York-i Yankee Stadion. Megjelenésükre feltétlenül számítunk. New York lakosainak ...”

A bemondó még folytatta a részletek ismertetését; és a reggel elsőként–megjelenő lapok a következő képaláírásokat közölték: „Bronxi csoport a sor élén”; Az egyetemisták egész éjjel élő láncot alkottak, hogy jelen lehessenek a Gyűlölet Nyilvános Ünnepen”.

Délután fél kettőkor már egyetlen üres hely sem akadt a stadionban. Az emberek még

a folyosókat is megtöltötték. A rendezők megállították az újonnan érkezőket, és az utcákon is bejelentették, hogy egyetlen embert sem tudnak már beengedni. Sör- és hotdog-árusok vegyültek el a tömegben. Frederic Taub az egyes szektor mögött ült; a pálya közepén állították fel azt az ökölvívó–szorítóra emlékeztető pódiumot, amelynek közepén egyszerű, fából készült konyhaszék állt.

A szék bal oldalán ültéseket helyeztek el a magas rangú tisztviselők számára; az emelvény lábánál álló felvevőgépet mikrofonok erdeje vette körül. A dobogót amerikai nemzeti zászlók borították.

A tömeg fenyegető mormolásba kezdett.

Pontosan 14 óra, 2 perckor kis csoport tűnt fel a bejárati szektor mögül. A zajongás felerősödött, majd a tömeg ütemes tapsba kezdett. A komor férfiak óvatosan lépdeltek fel a rozoga falépcsőn, átvonultak a pódiumon, és helyet foglaltak a számukra odakészített üléseken. Taub hátrafordult – egy magasságban ült a sajtópáhollyal –, figyelmesen szemügyre vette a tévékamerák piros fénysemeit.

– Igazán figyelemre méltó – szólt halkán barátjához.

– Igen, így is lehet mondani – válaszolta az –, mindenesetre nagyon hatásos.

– Igazad van – válaszolt Taub. – Mi itt valamennyien másképpen szemléljük az eseményeket.

– Ízlések és pofonok ... – zárta le a társalgást barátja.

Taub néhány pillanatig belemerült a körülötte zsongó hangzavarba. Furcsa módon a küszöbönálló eseményről senki sem beszélt. A beszélgetés a baseball, az időjárás, pletykák és személyes kis titkok körül forgott, mintha akarattal kerülték volna azt a témát, amiért összegyűltek.

Merengéséből barátja hangja zökkentette ki:

– Remélem, nem fogsz elájulni, amikor elkezdődik. Láttam már ilyen esetet néhányszor.

– Nem. Bírni fogom – mondta Taub, majd megrázta a fejét. – Sosem hittem benne.

– Miben nem hittél?

– Ó, tudod azt jól! Egyáltalán hogyan kezdődött ez az egész? Hogyan fedezték fel, hogy képesek vagyunk erre?

– Túl sokat vársz tőlem – válaszolt a másik. – Azt hiszem, a Duke Egyetemen jutott valakinek először az eszébe ... A gondolat erejének hatása az anyagra. De csak a múlt télen kezdtek róla nyíltan beszélni. Az az alak bizonyította be tudományosan is, hogy az akarat valóban képes befolyásolni az anyag tulajdonságait.

– Emlékszem, mintha kockákkal kísérletezett volna – vélte Taub.

– Igen, igen, így volt. Talált néhány embert, akik képesek voltak arra, hogy több kockát meghatározott rendszer szerint dobjanak. Uralták mozdulataikat. Felfedezték a titkot: azok, akik meg voltak róla győződve, hogy képesek uralkodni a kockák mozgása felett, valóban képesek is voltak erre. Egy szép napon az az ötletük támadt, hogy kockákat egy előadóterem közepén helyezik el, és felkértek kétezer embert, hogy koncentráljanak a kockákra. És ment a dolog! Valóban úgy történt, ahogy elképzelték. Hát nem csodálatos! – gondolta mindenki.

– És mikor helyettesítették először a kockákat élő szervezetekkel? – kérdezte Taub.

– Nem tudom. Nem olyan régen történhetett, mert kezdetben a kormány és az egyház is ellenezte. Végül beadták a derekukat.

– Nagyobb ma a tömeg, mint lenni szokott?

– Igen, mert politikai fogolyról van szó. Egy gyilkos vagy egy garázda nem vonz többet húsz–harmincezer embernél. Ekkor kibújt a nap a felhők mögül, és Taub csendesen nézegette a gyepen végigsikló hatalmas árnyékot.

– Melegszik az idő – jegyezte meg valaki.

– De még mennyire! – lelkesedett a szomszédja. – Saját levünkben fogunk megfőni. Taub lehajolt, hogy megkösse cipőfűzőjét, de hirtelen felegyenesedett, amint meghallotta a tömeg eget–földet rengető üvöltését.

Távolról, jobb oldalról három ember közeledett az emelvény felé. Ketten egymás mellett, a harmadik pedig előttük lépkedett. Rogyadozva, görnyedten, lehajtott fejjel. Látván fáradt alakját, Taub először azt hitte, összeverték. Fedetlen, kopasz feje láttán émelygés fogta el. Hosszúnak tűnt az idő, míg őrei a foglyot a lépcső legfelső fokára, a kis konyhaszékhez lökdösték. Leült. A tömeg üvöltött. Egy magas, jól öltözött férfi közeledett az emelvény felé. Csendet kérően emelte fel karját.

– Nyugalom, barátaim, nyugalom! – ismételte.

A tömeg elcsendesedett. Taub összeszorította a kezét. Meglehetősen becstelennek tartotta magát.

– Tökéletes – szólt a műsorvezető. – Hölgyeim és uraim! Jó napot kívánok! Az Egyesült Államok elnökének nevében üdvözlöm önöket a Gyűlölet Nyilvános Ünnepeén. Amint azt önök is tudják, az esküdtszék előtt Arthur Ketteridge professzor beismerte bűnösségét. Szólítom!

Ketteridge nevének hallatára a tömeg ismét felüvöltött, rengett belé a stadion. Üvegek repültek az emelvény felé, de a legtöbb nem ért el odáig.

– Néhány percen belül elkezdjük – jelentette a műsorvezető –, de előtte hallgassák meg Charles Fuller atyát, aki a Park Avenue-i Reneszánsz Egyház nevében mond imát.

Alacsony, szemüveges ember foglalta el a szónok helyét a mikrofonnál, szemét lehunyta, és hátravetette a fejét.

– Miatyánk, ki vagy a mennyekben – kántálta –, akitől életünket kaptuk, kérünk Téged, a jog és az igazság nevében áldd még cselekedetünket. Vigyázz ránk, Urunk, kérünk Téged, hogy isteni akarod aláztos szolgálóként végezhesd el feladatunkat. Mert írva vagy: „A bűn jutalma a halál.” Vizsgáld meg ennek az embernek a szívét, talál-e benne megbánást, és ha nem, ültessd azt az ő szívébe! Kérünk Téged, ó, jóságos és könyörületes Atyánk!

Fuller atya kis szünetet tartott, megköszönte a torkát, majd így fejezte be:

– Ámen!

A tömeg állva és teljes csöndben hallgatta végig az imát, majd – szinte egy emberként – leült. A zajongás újakezdődött. Ismét a szónok lépett a mikrofonhoz.

– Helyes – mondta. – Mindannyian tudjuk, milyen feladat vár ránk. Azt is tudjuk, miért cselekszünk így.

– Igen! – hallatszott ezer és ezer torokból dühödten.

– Akkor lássunk hozzá a dologhoz! A hagyományok szerint most be kellene mutatnom ezt a kiemelkedő amerikai férfiút, akinek azonban nincs szüksége erre. Íme, a Harmadik Egyetem volt elnöke, az Államtitkárság tanácsadója, hölgyeim és uraim, íme, dr. Howard S. Weltmer!

– Szavaira kitört a tapsvihar.

Doktor Weltmer felállt, kezét fogott a műsorvezetővel, majd a mikrofonhoz lépett.

– Köszönöm – szólt. Nos, nem akarom feleslegesen rabolni drága idejüket, és tudom, hogy amire készülünk, csak akkor sikerülhet, ha minden energiánkat és koncentrációképességünket erre irányítjuk. Kérem valamennyiüket, hogy teljes figyelmüket fordítsák erre az emberre, aki itt ül a széken, és aki véleményem szerint korunk legveszélyesebb bűnözője, Arthur Ketteridge professzor!

A tömeg felüvöltött.

– Kérem, álljanak fel valamennyien – folytatta Weltmer. – Tökéletes. Látom, mindenki felállt. Azt akarom, hogy önök közül valaki ... és úgy tudom, közel hetvenezren vagyunk itt ... azt akarom, hogy valaki kezdje már el! Gyűlölje erősen Ketteridge-et, ezt az emberi alakot öltött szörnyeteget! Azt akarom, hogy érezzük magunkba zárt érzelmeink különleges hatalmát! Akarom, hogy érezzük: ez az ember a legveszedelmesebb bűnöző! Rosszabb egy gyilkosnál! Érezzük, hogy a világon senki sem szereti őt! Érezzük, hogy akaratunk erejét nem állíthatja meg az anyag múlandó szerkezete!

A Taub körül, ülők ökölbe szorították kezüket, szembogaruk összeszűkült.

– Gyerünk! Kezdjék! – kiáltotta Weltmer.

Ahogy meghallotta a szónok hangját, Taub érverése hirtelen felgyorsult, szíve vadul dobogott. Érezte, hogy a méreg elhatalmasodik benne. Nem tudta elhinni, hogy valóban gyűlöli Ketteridge-et, de ugyanakkor azt sem tudta eltagadni, hogy valamit azért ő is gyűlöl.

– Anyjuk lelkére – mondta Weltmer –, gyermekeik jövőjére, hazájuk iránti szeretetre apellálok, amikor kérem önöket, engedjék szabadjárá a magukban rejlő gyűlöletet. Tegyenek meg minden erőfeszítést. Legyenek olyanok, mint a dzsungel vadjai, ha rejtekhelyüket kell megóvni a rájuk támadó ellenségeikkel szemben. Gyűlölök már ezt az embert?

– Igen! üvöltötte a tömeg.

– Szörnyeteg! – kiáltotta Weltmer. – Az emberiség ellensége! Hallasz minket, Ketteridge?

Megigézve, kiszáradt szájjal meredt Taub a széken ülő emberkére, aki görcsösen markolta ingnyakát. Látván megfélemlítettségét, a tömeg egyre hangosabb üvöltésbe kezdett.

– És maguk, tévénezők – szólt Weltmer –, kérem, csatlakozzanak hozzánk, gyűlöljék maguk is ezt a nyomorultat. Álljanak fel` szobájukban, forduljanak valamennyien kelet felé, szeljék át Amerikát! Forduljanak New York irányába, és engedjék ki szívükből a gyűlöletet. Engedjék elhatalmasodni, engedjék kiömleni!

Egy Taub mellett ülő férfi diszkrétan elfordult, és behányt a zsebkendőjébe. Taub felvette a távcsövet, amit a férfi leejtett, beállította az élességet, és elkezdte szemlélni Ketteridge alakját. Hirtelen felugrott valaki Taub mellől. Taub észrevette, hogy a férfi szeme tele van könnyel, vállát a zokogás rázza, kapkodva veszi a levegőt.

– Nem méltó az életre – üvöltötte Weltmer –, zúdítsák rá minden dühüket! Összpontosítsanak Ketteridge-re! Aktivizálják akaratukat! Fogjanak össze családtagjaikkal, honfitársaikkal, és haragjuk rettenetes viharát zúdítsák ennek az embernek a fejére! Erősebben! Fejezzék már be!

Ebben a pillanatban teljesedett ki Ketteridge végzete. Így szólt a tömeghez ismét Weltmer:

– Jó, nagyon jó! Megy ez! És most térjünk át a részletekre! Koncentráljanak a jobb karjára! Égessék le csontig a húsát! Meg tudják tenni! Kezdenek hozzá! Gyűjtsák fel!

Megbabonázva meredt Taub az elítéltre, aki felugrott, és vadul tépte zakója ujját. Bal kezével lehúzta a ruhát a jobb karjáról, és láthatóvá vált elfeketedett húsa. Előbb vörös lett, majd ibolyaszínűvé vált. Ujjai görcsbe merevedtek, és Ketteridge elkezdett pörögni az emelvényen, mint egy keringő dervis.

– Tökéletes! – kiabált Weltmer. – Célnál vagyunk! A lélek csodálatos hatalma teljesedett be az anyag felett. Gyűjtsák fel ezt az undorító testet! Legyenek maguk a mi Urunk végrehajtó angyalai! Pusztítsák el ezt a szörnyeteget!

Most Ketteridge immár elfeketedő válláról tépte le az inget. Elrugaszkodva a székétől, üvöltve ugrott le a dobogóról, és térdre rogyott a stadion fűvén.

– Csodálatos a hatalmuk! – kiabált Weltmer. – Most maguk is láthatják. És most teljes akaratukkal! Gyerünk!

Ketteridge először összegörnyedt, majd elkezdett összevissza futkosni, mint égy megégett bogár.

Taub képtelen volt tovább nézni. Letette a távcsövet, és kiment a folyosóra.

Kint, a stadionon kívül, több mint egy kilométert gyalogolt, míg kapott egy taxit.

(Kapuvári Zsuzsa fordítása)

